

Örök életünk van

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 7. vasárnap – 1954. augusztus 1.

Alapige: 1Jn 5,9–13

„Ha elfogadjuk az emberek bizonyágtételét, az Isten bizonyágtétele nagyobb: mert az Isten bizonyágtétele az, a melylyel bizonyágot tett az ő Fiáról. A ki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, a melylyel bizonyágot tett Isten az ő Fiáról. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.”

János apostolnak igen a szívében feküdt, hogy Isten népe tudatában legyen annak, hogy örök élete van. Ez volt irodalmi munkásságának a célja is. Jn 20,31-ben így fogalmazza meg evangéliuma megírásának célját: *„Ezek pedig azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.”* A mai szentlecke szerint első levelét is ezért írja: *„Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van...”* Ami János evangéliumának és első levelének célja, az a mai igehirdetés célja is. Azért prédikálunk ma, hogy *tudjátok meg, hogy örök életetek van.*

1. *Örök életünk van.* Ezt a Biblia szóhasználata szerint csak azok mondhatják el, akik hisznek Jézus Krisztusban, mint Isten Fiában, de a mai szóhasználat szerint s a Biblia tanítása alapján elmondhatja, sőt el is kell mondania minden embernek. A Biblia szóhasználata szerint ugyanis az örök élet az üdvösség, a mai világ szóhasználata szerint pedig egyszerűen csak öröklét. Örök léte pedig a Biblia tanítása alapján minden embernek van, hívőnek s hitetlennek, a „jónak”, gonosznak egyaránt.

Tehát: örök életünk van. Más és több ez, mint az energia megmaradásának elve, mely szerint az élet mozgató ereje, az energia, sohasem szűnik meg, legfeljebb átváltozik. – Más és több ez, mint az élet átminősülésének törvénye, mely szerint a növényt megeszi az állat, ezzel a növény meghal ugyan, de élete átminősül, s magasabb síkon él tovább, állati élet lesz belőle. Az állatot azután megeszi az ember, s ezzel az állat maga meghal ugyan, de élete szintén átminősül, s magasabb életformában él tovább, emberi élet lesz belőle. Az embert azután megeszik a férgek. Ezzel az ember maga ugyan meghal, de teteméből fű nő ki s bogár támad, a benne levő élet tehát nem szűnik meg, csak átminősül növényi és állati létté, és ezzel kezdődik megint előlről a körforgás. – Mindennél sokkal többről van itt szó. Nem arról van szó, hogy az élet maga megsemmisíthetetlen, az élet soha sem hal meg, legfeljebb az élő egyedek pusztulnak el, de maga az élet megmarad. Arról van itt szó, hogy az én életem marad meg mindörökké, én maradok meg, nekem van örök életem.

Hiába mond ellent ennek a betegség, öregség, a halál s a temető. Nem változtat rajta teológusok vitája sem. Vannak ugyanis, akik azon vitáznak, hogy mi történik az emberrel a halál után a meghalás és a világvége közötti, úgynevezett közbeeső időszakban. Egyesek szerint a test elporlad, a lélek pedig valahol aludva várja a nagy ébresztő szót. Mások szerint mind a test, mind a lélek meghal, s a világvégén Isten mindenkit feltámaszt új teremtsékképp. Mindkét vitázó fél azonban látja, hogy akármi történik is a közbeeső időben, nekünk örök életünk van.

Honnan tudjuk? A szentlecke szerint Isten bizonyágtételéből. Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten (11. v.), s ha a mindennapi életben az általunk nem látott dolgokat illetően elég nekünk az emberek bizonyágtétele, akkor ebben a tekintetben is elég kell, hogy legyen nekünk Isten bizonyágtétele.

2. *Örök életünk van, de van-e örök üdvösségünk?* Itt válik azután a kérdés feszélyező és kellemetlen kérdéssé. Itt e földön ugyanis együtt fut minden ember örök élete, a halálban azonban kétfelé válik az út. Az egyik az üdvösségre, a másik a kárhozatra, vagy – amint Jézus mondja a Hegyi beszédben (Mt 7,13–14) – az egyik az életre, a másik a veszedelemre visz. A kettő közül az egyikben kell töltenem majd az örökkévalóságot. Hol töltöm az örökkévalóságot?

Az ember mindent elkövet, hogy kiverje a fejéből a pokol lehetőségét. A hitetlen egyszerűen tagadja létét. Mintha a tagadás meg is szüntethetné létét! Még a hívők között is vannak, akik nem tudnak belenyugodni abba a ténybe, hogy van pokol. Összeegyeztethetetlennek tartják Isten irgalmasságával, s különböző szentírási helyekre hivatkozva azt állítják, hogy Isten végtelen kegyelme utóvégre is megtalálja annak módját, hogy minden ellenállást legyőzzön, megszüntesse azt a diszharmóniát, melyet a bűn vitt bele a teremtés világába, s végre mindeneket helyreállítson. Ez a teljes helyreállításról vagy helyrehozatalról szóló tan (Próhle: A hit világa). Vallói között vannak nagyon komoly hívők is, de persze olyanok is, akik csak a maguk és mások nyugtalanságát szeretnék kivédeni azzal, hogy bibliai alapon vonják kétségbe a pokol létét. Tudjuk, hogy a római egyház is kivezető utat keres a pokolból a tisztítóútról szóló tanításában.

Isten bizonyágtétele azonban világos: Van mennyország, s van pokol. Van üdvösség, és van kárhozat. Mindegyik ember számára azonban csak az egyik lehet az örök élet. Vagy-vagy. Van-e neked örök üdvösséged?

3. Lehet-e ezt tudni? – merül fel azonnal a kérdés. S azonnal készen van az igazolása is annak az állításnak, hogy ezt pedig nem lehet tudni. Még a mai szentleckére is lehet hivatkozni: „Ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten...” (11. v.) Az üdvösség és kárhozat tehát Isten ajándéka, ez az ajándék pedig majd csak az utolsó napon lesz nyilvánvalóvá. Az üdvösség és kárhozat tehát az utolsó dolgok közé tartoznak, mi pedig nem lehetünk az utolsó dolgok titkainak ismerői. Nem a mi dolgunk tudni azokat, amiket Isten a maga hatalmába helyezett. Nem a mi dolgunk? De hát van-e még valami a világon, ami ennyire a mi dolgunk lenne? Tudom, hogy Istent szíve mélyéig érdekli, egyenesen a keresztfá áldozatáig érdekli az a kérdés, hogy én üdvözülök-e, vagy pedig elkárhozom, de azért talán szabad istenkáromlás nélkül azt mondani, hogy ez a kérdés végeredményben mégis elsősorban az én kérdésem. Még Istennél is inkább az én kérdésem. Utóvégre én kárhozom el, s nem más. Ez a kérdés tehát nem a kíváncsiság kérdése a részemről, hanem létkérdés.

Nem is hagy sötétségben minket Isten ebben a kérdésben. János apostol is tudja, hogy ezt lehet tudni. Ezért írja levelét, hogy „tudjátok meg, hogy örök életetek van”. Pál apostol is tudja. Sok kijelentése közül csak egyet említek: „...végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró...” (2Tim 4,8) Luther is tudja, hogy ezt lehet tudni. Az egész reformáció az ezért a tudatért való harcból született meg. Az volt Luther nagy kérdése: Hogyan találhatom meg a kegyelmes Istent?, s erre a kérdésre találta meg a feleletet az evangéliumban. Az üdvbizonyosság tehát nem szektás kérdés, hanem bibliás kérdés, a mai szentlecke kérdése: Tudjátok-e, hogy örök életetek van? Ne bújj el tehát e kérdés elöl semmiféle elvi elködösítésbe! Nem másról, hanem rólad van szó. Ne véd ki a kérdés kellemetlenségét azzal, hogy még a célig minden el is veszhet. Arra felelj, hogy *most* van-e üdvbizonyosságod! Ha a halál most tenné időszerűvé számodra ezt a kérdést, hová jutnál?

4. *Miből lehet ezt tudni?* Semmi esetre sem a magunk erkölcsi állapota alapján. A legtöbb ember pedig erre építi fel az üdvbizonyosságát. Ezek az úgynevezett „jó” emberek, akik még a halálos ágyukon is az érdemeikre hivatkoznak, arra, hogy nem loptak, nem hazudtak, becsületesek voltak, talán még vallásosak is. Önmagukat áltató, elbizakodott emberek, akikre rettenetes csalódás vár, ez a krisztusi mondás: Távozzatok el tőlem, soha sem ismertelek titeket! (Mt 7,23) Aki a maga erkölcsi állapotát és Isten szentségét öncsalás és kendőzés nélkül szemléli, annak csak kárhozatbizonyossága lehet.

A mai ige szerint azok, akik hisznek Isten Fiában, Isten bizonyágtételéből tudhatják, hogy van örök üdvösségük. Isten az ő Fiáról azt a bizonyágot tette, hogy ő a Megváltó, ő ama bárány, aki hordozza a világ bűneit. Feltámasztásakor nem mennyei szózáttal vagy emberi ajkakon megszólaló isteni üzenettel, hanem egy történeti ténnyel tett bizonyágot amellet, hogy Fiának bűneinkért való halálos elégtételét elfogadja, hogy meg vannak bocsátva a bűneink, és szabad az út az elveszített paradicsomba. Ehhez a külső bizonyágtételhez járul a hívő lelkében a Szentlélek belső bizonyágtétele. „A ki hisz az Isten Fiában, bizonyágtétele van önmagában.” (10. v.) A hívő számára ezek az igebeli, történeti és tapasztalati bizonyágok adják az alázatos üdvbizonyosságot: Meg vannak bocsátva a bűneim. Isten kegyelmébe fogadott. Örök életem van. El tudod-e mindezt mondani te is?

Azt mondtuk, hogy ez a kérdés elsősorban ránk tartozik, az ember kérdése, végül azonban mégis rá kell mutatni arra, hogy ez a kérdés mennyire Isten kérdése is. Nagyon keményen fejezi ki magát az apostol: „A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, a mellyel bizonyágot tett Isten az ő Fiáról.” (10. v.) Az az úgynevezett „hívő” tehát, akinek nincs Krisztus

váltságán alapuló, alázatos, önmagát elítélő s Isten kegyelmét magasztaló üdvbizonyossága, nemcsak önmagát szegényíti meg ezzel, hanem meghazudtolja Istent, az igazság Istenét is. Tehát vagy üdvbizonyosság, vagy Isten meghazudtolása. Ki lenne olyan botor, hogy ebben a választásban nem az üdvbizonyosságot választaná!

Azért prédikáltam ma néktek ezeket, akik hisztek Isten Fiának nevében, hogy tudjátok, hogy örök életetek van. Nem lesz, hanem van! Ámen.